

Rolandas Rastauskas
Eilėraščiai iš knygos „ALBUMAS“

[„Kai už miesto priglaus dykuma...“](#)

[Pareiškimas](#)

[Žvėriukas Nora](#)

[„Kirpyklų veidrodžiai jau buvo uždangstyti...“](#)

[Vlaminkas](#)

[Grupinis portretas](#)

[In memoriam Robert Lowell](#)

[Robertas G. skaito Kafka](#)

[I viršų](#)

Kai už miesto priglaus dykuma
Kaip apsiaustas,
Sutrupės kiekviena valanda –
Tavo virvė ir plaustas.

Žodį, atmintį, odą palies
Svetimi. Dar alsuoji?
Tau išplaukti neleis iš nakties
Marija, išdavystės pilnoji.

Prievartaudamas mūzas, ilgai
Tu tylėdamas juodinsi tamsą.
Ir negims iš tavęs vaikai...
Tai gyvenimas? Taip, mano tamsta.

1973, 1984

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.

[I viršų](#)

Pareiškimas

Gera užmigti
Su eilėraščio nuolauža burnoje
Ir pabusti neužmiršus nė žodžio

Žiūrėti į neatpažintų
Amžiaus pradžios
Balerinų foto:

Ant vienos kojos
Pirštu į dangų
Išskleidus vėduoklę

Gera atiduoti duoklę
Už surytą orą
Dar plakančią širdį

Gera užmigti

1981

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.

[\[viršu \]](#)

Žvėriukas Nora

Žvėriukas Nora knygų tankmėje
Šalia Novalio, Heinės ir Nervalio,
Šalia kitų, neperskaitytų, ne,
Tik išmuktų ir užmirštų po valiai.

Žvėriukas Nora – vazoj atspindys,
Žvėriukas Nora išlaužta iš piršto.
Ji niekada nei kirvarpa, kandis,
Nei klasika, kuri beveik nemiršta.

Ji pakviesta su laumėm vakare
Neduoti ir užmigusiam ramybės.
Ji ant portreto sename dvare,
Kurį aplimpa elfai ir silfidės.

Ji – peteliškė vaiko akimis,
Aitri liga, kuri išnykti baigia.
Tik atmintys, ištvėrę su mumis
Dar vieną naktį, žada mirtį staigią.

1985

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.

[\[viršu \]](#)

Kirpyklų veidrodžiai jau buvo uždangstyti,
Net ežerams kažkas ieškojo šydo,
Kupranugaris laukė maldininko,
Užmerkęs akį, šaltą kaip žuvis.
Tą naktį aš meldžiau, kad nesudegtų
Širdis, kurią tu išpūtei iš stiklo,
Tą naktį, kai iš vakarų į rytus
Kažkas praskrido virš gegutės lizdo.

1982

Vlaminkas

nutapyk tas gėles ir numirk
jas surinko pamišėlė žydė
tas lėles tas dėles tas vėles
atminty jos išauga ir žydi

atminty iš tamsos niekada
nesibaigiantis tiesiasi stalas
netekties ir gėlių valanda
kurią špatelis tarsi italas

septyniais aštuoniais judesiais
vėl iš naujo panėrė į stiklą
kad stebėtojai savo vyzdžiais
neišsyk atpažintų mokyklą

1980

Grupinis portretas

Atsisakai savo kaulus mesti
Į bendrą kapą
Katilą
Guolį

Migla
Rūko sesuo
Ant akinių
Ant paltų

Kur sėdim
Už ošiančio stalo
Mes amžinos katės

Tik tu
Vienas tu
Paniekinęs mūsų bendriją
Ieškai nosinės
Kaip Malevičius
Balto kvadrato

1984

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.

[I viršų](#)

In memoriam Robert Lowell

Sraigtas
Ir tavo kaktą

Kaktusas juodas žydės
Negyvas srovėnėsi kanalais
Į atmintį iš atminties

Eik savo luošo balso
Slėniais. Šalia
Tušti arsenalai. Vėjas
Akies duobėje

Žodis sutvertas iš nieko
Vėl į nieką

Sudie

1977

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.

[I viršų](#)

Robertas G. skaito Kafka

... tai meilė juos subado migloje.
Kalės vaikai – jie patys skleidžia rūką.
Jų atvaizdas pasaulio baloje
Sutylps į paskutinį atviruką,
Kurį suglamžys nekrikšto ranka –
Ploniausios gyslos, parudavę pirštai.
Net keturių matavimų trauka
Neįsivels į jų pasaulį tirštą,
Ir neprapūs gauruotų smegenų,
Tikėk manim, jokios vienatvės vėjas.
Tik adata ir švirkštas... Mėginu
Skaičiuoti daiktus. Viskas susilieja
Į vieną daiktą Baltijos krante,
Į vieną vabzdį Gintaro muziejui.
Tu nepamiršk, gulėdamas karste,
Kartot: „Esu, vadinasi, musėju“.

1985

Rastauskas, Rolandas. Albumas: Eilėraščiai. – Vilnius: Vaga, 1987.